



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2167	Β' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν 22 Μαρτίου 2019 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

« Ἀλληλούϊα »

Δὲν θέλω νὰ σᾶς κουράσω. Ἄν ἔχετε λίγη ὑπομονή, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἀκολουθίας θὰ ποῦμε λίγα λόγια γιὰ τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο.

Ἐπάρχουν, ἀγαπητοί μου, **δύο εἶδη μνημείων τέχνης**: μνημεῖα ὕλης καὶ μνημεῖα πνεύματος.

Μνημεῖα ὕλικῆς συνθέσεως δημιουργοῦν σπουδαῖοι καλλιτέχνες, γλύπτες, ἀρχιτέκτονες κ.λπ.. Τέτοιο ἀπαράμιλλο μνημεῖο τέχνης εἶνε π.χ. ὁ Παρθενῶν, πού ἔρχονται καὶ θαυμάζουν πλῆθος ξένοι ἐπάνω στὸν «ἱερὸ βράχο», ὅπως λένε, τῆς Ἀκροπόλεως. Ἐγὼ δὲν τὸν λέω «ἱερό», γιὰτὶ εἶνε εἰδωλολατρικός· ἐγὼ θὰ ἐπιθυμοῦσα ἐπάνω στὴν Ἀκρόπολι –νὰ πῶ κάτι τολμηρό;–, νὰ χτίσουμε τὸ ναὸ τοῦ ἐλευθερωτοῦ μας Σωτῆρος Χριστοῦ! Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ Παρθενῶν εἶνε ἓνα μνημεῖο μοναδικό.

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θαυμάζω τόσο αὐτὸ ὅσο θαυμάζω ἓνα ἄλλο μνημεῖο τέχνης, μνημεῖο λόγου, πού θὰ μείνῃ ἀκατάλυτο. Ὁ Παρθενῶν δὲν ἀποκλείεται μὲ ἓνα σεισμό –πού ὅπωςδήποτε θὰ γίνῃ καὶ ἐδῶ καὶ στὸν κόσμον ὀλόκληρον κατὰ τὰς Γραφὰς καὶ τὴν Ἀποκάλυψι– νὰ καταστραφῇ. Τὰ ὕλικὰ μνημεῖα τὰ φθείρει ὁ πανδαμάτωρ χρόνος καὶ ἄλλοι παράγοντες (φωτιά κ.λπ.), ἐνῶ τὸ μνημεῖο τοῦ λόγου πού θαυμάζω μένει ἀκατάλυτο. Ποιὸ εἶνε τὸ μνημεῖο αὐτό, τὸ καλλιτέχνημα τοῦ πνεύματος; Εἶνε ὁ **Ἀκάθιστος ὕμνος**, πού γιὰ μένα ἔχει ἀξία μεγαλύτερη ἀπ' ὅ,τι ἔχει ὁ Παρθενῶν τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἄν μετρήσετε στὴν Ἀκρόπολι τοὺς **κίονας** (=τίς κολῶνες) τοῦ Παρθενῶνος, εἶνε 46. Ὅπως λοιπὸν ὁ Παρθενῶν ἔχει 46 κολῶνες, ἔτσι καὶ τὸ μνημεῖο αὐτοῦ τοῦ λόγου ἔχει κολῶνες· ὁ ἄγνωστος καλλιτέχνης, πού συνέθεσε τὸν Ἀκάθιστο ὕμνον, τὸν στερέωσε ἐπάνω σὲ 24 κολῶνες, πού ἐδῶ ὀνομάζονται **οἴκοι** καὶ ἀντιστοιχοῦν μὲ τὰ 24 γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. «**Ἄγγελος πρωτοστάτης...**» ὁ πρῶτος οἶκος, κι ὁ τελευταῖος «**Ἦ πανύμνητε μητερ...**».

Στὴν κορυφὴ κάθε κολῶνας τοῦ Παρθενῶ-

νος –γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὴν παρομοίωσι– ὑπάρχει τὸ λεγόμενο **κιονόκρανο**, τὸ κράνος - καπέλλο ἃς ποῦμε πού σκεπάζει τὸν κίονα. Ὅπως λοιπὸν ἐκεῖ οἱ κίονες ἔχουν τὰ κιονόκρανά τους, ἔτσι ἐδῶ κάθε οἶκος ἀπολήγει ἃς ποῦμε σὲ κιονόκρανο, πού εἶνε ἓνα ὠραῖο **ἐφύμνιον** (ἀκριβέστερα λέγεται *ἀνακλαστόν*) σὲ δύο μορφές· «**Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε**» καὶ «**Ἀλληλούϊα**». Καθένας ἀπὸ τοὺς 12 μονοὺς οἴκους ἐπιστεγάζεται - κλείνει μὲ τὸ «**Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε**», καὶ καθένας ἀπὸ τοὺς 12 ζυγοὺς οἴκους κλείνει μὲ τὸ «**Ἀλληλούϊα**», πού πέφτουν στὸ τέλος κάθε οἴκου σὰν μιὰ φωτοβολίδα.

Τὸ «**Ἀλληλούϊα**», πού ἀκούγεται ἀνὰ ζευγος οἴκων, θὰ μπορούσε σὲ ἀρχιτεκτονικὴ γλῶσσα νὰ παρομοιασθῇ μὲ τὸ λεγόμενο **ἐπιστήλιο**· τί εἶνε τὸ **ἐπιστήλιο**; μία ὀριζοντία δοκὸς πού ἐπικάθεται καὶ ἐνώνει δύο κίονες - κολῶνες.

Ἦστε ἔχουμε 24 οἴκους - κολῶνες, 12 + 12 **κιονόκρανα** - ἐφύμνια, καὶ 12 **ἐπιστήλια** ζευγῶν. Ἐγὼ λοιπὸν τώρα ἀφήνω τὰ ἄλλα καὶ θ' ἀσχοληθῶ μόνο μὲ τὸ ἐπιστήλιο «**Ἀλληλούϊα**».

Τί εἶνε, ἀγαπητοί μου, αὐτὸ τὸ «**Ἀλληλούϊα**» πού ἀκούμε; τί σημαίνει; Δὲν εἶνε ἑλληνικὴ λέξις· εἶνε λέξις ἐβραϊκῆ. Στὰ ἑλληνικὰ σημαίνει «**αἰνεῖτε τὸν Θεόν**»· μᾶς προτρέπει δηλαδὴ ὁ ποιητὴς σὲ αἶνον, σὲ δοξολογία τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ. Γιατί; Διότι μᾶς διηγεῖται κάτι πολὺ θαυμαστό. Ἐπάρχει ἀσφαλῶς μεγαλεῖο καὶ στὴ φύσι, στὸν ὀρατὸν κόσμον, γι' αὐτὸ λέμε «**Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τῷ φῶς...**» (Δοξολ.)· ἥλιος, σελήνη, ἄστρα, ἄνθη καὶ δέντρα τῆς γῆς, πέτρες καὶ βουνά, τὰ πάντα, **αἰνεῖτε τὸν Κύριον** (βλ. Ψαλμ. 148ος). Ἄλλὰ ὁ θαυμασμός ἐδῶ δὲν εἶνε γι' αὐτό· ἔχει ἄλλο κίνητρο, πνευματικό. Ποιὸ;

Ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου θαυμάζει **τὸ μέγα μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας**. Ἐκεῖνο πού ἂν κ' ἐσὺ δὲν τὸ θαυμάζῃς δὲν εἶσαι Χριστιανός. Ποιὸ δηλαδὴ· ὅτι ἀπὸ τοὺς οὐρανούς κατέβηκε στὴ γῆ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔ-

γινε υἱὸς ἀνθρώπου. Αὐτὸ ἐγκωμιάζει. Καὶ σὲ κάθε φάσι αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου σταματᾶ καὶ λέει ἐκθαμβος· «*Ἀλληλούϊα*». Ἦς προσπαθήσουμε λοιπὸν νὰ δοῦμε τὰ «*Ἀλληλούϊα*» ποὺ βρίσκονται στὸ τέλος τῶν ζυγῶν οἴκων.

✱ Τὸ πρῶτο «*Ἀλληλούϊα*» (**στοὶ ψηφίο Βῆτα**) δὲν ἀκούγεται ἀπὸ τὴ γῆ ἀλλὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ὁ ἀρχάγγελος **Γαβριήλ**, ποὺ κατέβηκε γιὰ νὰ φέρῃ στὴν Παρθένου τὸ «*Χαῖρε*», ἐκκληκτος ἐμπρὸς στὸ κάλλος τῆς ἀρετῆς τῆς συστέλλει τὰ φτερά του καὶ δοξολογεῖ τὸν Κύριο, ποὺ εὐδόκησε νὰ φυτρώσῃ πάνω στὴν ἁμαρτωλὴ γῆ τέτοιο ρόδο ἁμάραντο.

✱ Κι ἀφοῦ ἡ θεία δύναμις ἐπισκίασε τὴν Παρθένου καὶ συνέλαβε τὸν Χριστό, αὐτοὶ ποὺ περιμέναν τὴν σωτηρία, βλέποντας ὅτι ὁ πόθος τους πραγματοποιήθηκε, ψάλλουν μὲ ἀγαλλίασι τὸ δεύτερο «*Ἀλληλούϊα*», δοξολογοῦν γιὰ τὴ λύτρωσι ποὺ ἦρθε (**ψηφίο Δέλτα**). Τέτοιοι ἦταν π.χ. οἱ ταπεινοὶ **ποιμένες** τῆς Βηθλεέμ. Ὡ θρησκεία μου, ποὺ δὲν ἄρχισες ἀπὸ τὰ παλάτια, ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ τρανοὺς, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ἀσήμους ποὺ ἄκουσαν τὸ «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2,14) καὶ τὸν προσκύνησαν!

✱ Τὸ τρίτο «*Ἀλληλούϊα*» τὸ λέει ὁ ἅγιος **Ἰωσήφ** (**ψηφίο Ζήτα**). Ταλαιπωρήθηκε ἀπὸ λογισμοὺς ἀμφιβολίας γιὰ τὴν ἐγκυμοσύνη τῆς Μνηστῆς του· ὅταν ὅμως ἔμαθε ὅτι ἡ σύλληψις ἔγινε ἐκ Πνεύματος ἁγίου, τότε δόξασε ἐκ βάθους ψυχῆς τὸν Κύριο. Προηγουμένως τὸ ἴδιο ἅγιο Πνεῦμα εἶχε ἐμπνεύσει τὴν ἐξαδέλφη τῆς Παναγίας, τὴν Ἑλισάβετ, ν' ἀντιληφθῆ ἀπὸ τὰ σκιρτήματα τοῦ ἐμβρύου τῆς ὅτι αὐτὴ κυοφορεῖ τὸν Κύριο καὶ τὴν ὑμνησε.

✱ Μετὰ τοὺς ταπεινοὺς ποιμένες νὰ τώρα καὶ οἱ σοφοὶ **μάγοι**. Ξεκίνησαν ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου καὶ μὲ ὁδηγὸ τὸν ἀστέρα ἔφθασαν τὸν Ἄφθαστον, τοῦ προσέφεραν τὰ πολύτιμα δῶρα τους, καὶ μὲ χαρὰ φωνάζουν κι αὐτοὶ τὸ «*Ἀλληλούϊα*» (**ψηφίο Θήτα**). Γιατὶ ἡ πίστι τοῦ Χριστοῦ ἀναπαύεται μὲν στοὺς βοσκούς, ἀλλὰ ἱκανοποιεῖ καὶ τὰ μεγαλύτερα πνεύματα καὶ τίς ὑψηλότερες διάνοιες.

✱ Ἐν συνεχείᾳ βλέπουμε ἕναν ἀσπρομάλλη γέροντα ἐκατὸ ἐτῶν, τὸν δίκαιο **Συμεών**. Δέχεται στὴν ἀγκάλη του τὸν Υἱὸν τῆς Παρθένου, βεβαιώνεται ὅτι αὐτὸς εἶνε Θεὸς τέλειος, καὶ τότε λέει τὸ «*Ἀλληλούϊα*» (**ψηφίο Μῦ**). Στὸ γῆρας, ὅταν ὁ θάνατος φτερουγίζει σὰν ὄρνεο, ποιὸς ἄλλος μπορεῖ νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἄνθρωπο; ἢ ἐπιστήμη, τὰ πλούτη, οἱ συντάξεις, τὰ παιδιὰ; Μόνον ὁ Κύριος, κανεὶς ἄλλος.

✱ Τὰ ἐπόμενα ἔξι «*Ἀλληλούϊα*» δὲν λέγονται

ἀπὸ μεμωμένα πρόσωπα ἀλλὰ ἀπὸ τὸ σύνολο πλέον τῶν σωζομένων ἀνθρώπων. Οἱ πιστοὶ ἐλκύονται πρὸς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἀποσπῶνται - ξεκολλοῦν ἀπὸ τὴ γῆ, ὑψώνουν τὸ νοῦ στὸ Θεὸ καὶ τὸν ὕμνου (**ψηφίο Ξῦ**).

✱ Ὅλοι οἱ ἄγγελοι μένουσιν ἐκκληκτοι βλέποντας στὴ γῆ τὸν ἀπρόσιτο Θεὸ νὰ συναστρέφεται μαζί μας καὶ ν' ἀκούῃ ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὸν ὕμνο «*Ἀλληλούϊα*» (**ψηφίο Πῖ**).

✱ Μὲ δική του ἀπόφασιν ὁ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου ἦρθε κοντά μας, ἔγινε ἄνθρωπος ὁμοῖος μ' ἐμᾶς, γιὰ νὰ μᾶς καλέσῃ ἔτσι κοντά του· γι' αὐτό, σὰν Θεὸς ποὺ εἶνε, ἀκούει νὰ τοῦ λέμε θεϊκὸ ὕμνο, τὸ «*Ἀλληλούϊα*» (**ψηφίο Σίγμα**).

✱ Ὅσο ὅμως κι ἂν σὲ ὕμνοῦμε, ἅγιε Βασιλέα μας, μὲ τὰ «*Ἀλληλούϊα*» μας, πάντα θὰ ὑπολειπώμεθα· ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ σ' εὐχαριστήσουμε ὅπως σοῦ ἀξίζει (**ψηφίο Ὑψιλον**).

✱ Δὲν ἀξίζαμε νὰ λάβουμε τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μας, γι' αὐτὸ τελικὰ μᾶς τὴν ἔδωσε χάρισμα· ἦρθε, πῆρε τὸ γραμματίο τοῦ χρέους μας καὶ τὸ ἔσχισε. Δικαίως λοιπὸν ἀκούει ἀπ' ὅλους νὰ τοῦ λέμε τὸ «*Ἀλληλούϊα*» (**ψηφίο Χῖ**).

✱ Στὸ τέλος τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου μὲ θαυμασμό, μὲ θάμβος ἀλλὰ καὶ μὲ υἱικὸ θάρρος ἀπευθυνόμαστε στὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τὴν παρακαλοῦμε νὰ δεχτῆ αὐτὸ τὸν ὕμνο, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ κάθε συμφορὰ καὶ νὰ λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν κόλασιν ἐμᾶς ποὺ τῆς φωνάζουμε τὸ «*Ἀλληλούϊα*» (**ψηφίο Ὠμέγα**).

* * *

✱ Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, λένε στὸν Κύριο τὸ «*Ἀλληλούϊα*» - «αἰνεῖτε τὸν Θεόν». Ἕνας μόνον δὲν τὸ λέει. Ποιὸς; Ὁ σατανᾶς. Γιατὶ ἂν πῆ ὁ σατανᾶς «*Ἀλληλούϊα*», θὰ γίνῃ ἄγγελος. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄνθρωποι - ὄργανα τοῦ σατανᾶ, ποὺ κι αὐτοὶ δὲν λένε τὸ «*Ἀλληλούϊα*». Καὶ τέτοιοι ἦταν ὁ **Ἡρώδης**, ποὺ ἔσφαξε τὰ νήπια τῆς Βηθλεέμ καὶ βύθισε σὲ πένθος χιλιάδες μητέρες. Δὲν εἶχε καλὸ τέλος, γιατί δὲν θέλησε νὰ ἐνώσῃ τὴ φωνή του μὲ τῶν μάγων νὰ πῆ κι αὐτός τὸ «*Ἀλληλούϊα*» (**ψηφίο Κάππα**).

Δυστυχῶς καὶ σήμερα, ἐνῶ μέσα στοὺς ναοὺς ἀκούγεται τὸ «*Ἀλληλούϊα*», ἔξω ἀκούγονται **βλασφημίες** τῶν θείων· τὰ «*Ἀλληλούϊα*» πνίγονται μέσα σὲ μιὰ θάλασσα βλασφημιῶν. Ἐὰν δὲν ξερριζωθῆ ἀπὸ τὸν τόπο μας ἡ βλασφημία, κάποιον μεγάλο κακὸ θὰ μᾶς βρῆ, σεισμὸς ἢ ἄλλη φιάλη τῆς Ἀποκαλύψεως.

Ἐμεῖς μὲ καρδιὰ καὶ μὲ τὸ στόμα νὰ λέμε ὅλοι παντοῦ «*Ἀλληλούϊα*», «*Ἀλληλούϊα*», καὶ πάλιν «*Ἀλληλούϊα*». Τῷ Χριστῷ, τῷ Σωτῆρι ἡμῶν, δόξα καὶ τιμὴ εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**